ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. decembra 2011 *

Vo veci C-409/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesfinanzhof (Nemecko) z 29. júna 2010 a doručený Súdnemu dvoru 16. augusta 2010, ktorý súvisí s konaním:

Hauptzollamt Hamburg-Hafen

proti

Afasia Knits Deutschland GmbH,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Safjan, M. Ilešič (spravodajca), E. Levits a M. Berger,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. júla 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Afasia Knits Deutschland GmbH, v zastúpení: H. von Zanthier a M. Stawska-Höbel, Rechtsanwälte,

— česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, splnomocnený zástupca,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— Európska komisia, v zastúpení: A. Bordes a B.-R. Killmann, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 15. septembra 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 32 protokolu č. 1 prílohy V k Dohode o partnerstve medzi členmi skupiny afrických, karibských a tichomorských štátov na jednej strane a Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na strane druhej podpísanej v Cotonou 23. júna 2000 (Ú. v. ES L 317, s. 3; Mim. vyd. 11/035, s. 3) a schválenej v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2003/159/ES z 19. decembra 2002 (Ú. v. EÚ L 65, 2003, s. 27; Mim. vyd. 11/046, s. 121, ďalej len „dohoda z Cotonou"), ako aj článku 220 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307), zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 zo 16. novembra 2000 (Ú. v. ES L 311, s. 17; Mim. vyd. 02/010, s. 239, ďalej len „colný kódex").

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi Hauptzollamt Hamburg-Hafen (Hlavný colný úrad Hamburg-Hafen, ďalej len „Hauptzollamt") a spoločnosťou Afasia Knits Deutschland GmbH (ďalej len „Afasia") v súvislosti s dovozným clom, ktoré táto spoločnosť zaplatila dodatočne z dôvodu dovozu textílií do Európskej únie.

Právny rámec

Dohoda z Cotonou

3 Dohoda z Cotonou nadobudla platnosť 1. apríla 2003. Podľa rozhodnutia Rady ministrov AKT a ES č. 1/2000 z 27. júla 2000 týkajúceho sa prechodných opatrení platných od 2. augusta 2000 do nadobudnutia platnosti dohody o partnerstve medzi AKT a ES (Ú. v. ES L 195, s. 46), predĺženého rozhodnutím Rady ministrov AKT a ES č. 1/2002 z 31. mája 2002 (Ú. v. ES L 150, s. 55), sa však táto dohoda začala uplatňovať skôr, a síce od 2. augusta 2000.

4 Dňa 25. júna 2005 bola v Luxemburgu podpísaná dohoda, ktorou sa mení a dopĺňa dohoda z Cotonou, ktorá nadobudla platnosť 1. júla 2008. Dňa 14. júna 2010 bolo prijaté rozhodnutie Rady 2010/648/EÚ o podpise Dohody v mene Európskej únie, ktorou sa druhýkrát mení a dopĺňa Dohoda o partnerstve medzi členmi skupiny afrických, karibských a tichomorských štátov na jednej strane a Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na strane druhej podpísaná v Cotonou 23. júna 2000 a prvýkrát zmenená a doplnená v Luxemburgu 25. júna 2005 (Ú. v. EÚ L 287, s. 1). Vzhľadom na čas skutkových okolností sporu vo veci samej sa však na tento spor vzťahujú pravidlá stanovené v pôvodnom znení dohody z Cotonou.

5 Podľa článku 100 dohody z Cotonou tvoria „protokoly a prílohy pripojené k tejto dohode… jej neoddeliteľnú súčasť. …“

6 Príloha V k dohode z Cotonou nazvaná „Obchodný režim uplatniteľný počas prípravného obdobia uvedeného v článku 37 ods. 1“ vo svojom článku 1 stanovovala, že „výrobky s pôvodom v štátoch AKT sa budú do spoločenstva dovážať oslobodené od ciel a poplatkov majúcich rovnaký účinok“.

7 Protokol č. 1 uvedenej prílohy V o definícii pojmu „pôvodné výrobky“ a o metódach administratívnej spolupráce (ďalej len „protokol č. 1“) vo svojom článku 2 ods. 1 stanovoval:

„Na účely vykonávania ustanovení PRÍLOHY V… sa budú nasledujúce výrobky považovať za pôvodné v štátoch AKT:

a) výrobky úplne získané v štátoch AKT v zmysle článku 3 tohto protokolu;

b) výrobky získané v štátoch AKT zahŕňajúce materiály, ktoré tam neboli úplne získané, za predpokladu, že takéto materiály prešli dostatočným opracovaním alebo spracovaním v štátoch AKT v zmysle článku 4 tohto protokolu.“

8 Hlava IV protokolu č. 1 nazvaná „Doklad o pôvode“ obsahovala najmä článok 14, ktorého odsek 1 stanovoval:

„Pôvodné výrobky v štátoch AKT budú mať pri dovoze do spoločenstva nárok na uplatnenie výhod podľa prílohy V, pokiaľ sa predloží:

a) sprievodné osvedčenie EUR.1 (ďalej len ‚osvedčenie EUR.1‘)…

…“

9 Článok 15 ods. 1 tohto protokolu upresňoval, že osvedčenie EUR.1 vydávajú colné orgány vyvážajúcej krajiny. Podľa odseku 3 tohto článku „vývozca žiadajúci o vydanie [osvedčenia EUR.1] bude pripravený kedykoľvek predložiť na žiadosť colných orgánov vyvážajúceho štátu AKT, v ktorom je osvedčenie… vydané, všetky príslušné dokumenty dokazujúce štatút pôvodu predmetných výrobkov…“.

10 Podľa článku 28 ods. 1 rovnakého protokolu tento vývozca uchová dokumenty uvedené v článku 15 ods. 3 počas najmenej troch rokov.

11 Hlava V protokolu č. 1 nazvaná „Dojednania o administratívnej spolupráci“ obsahovala najmä články 31 a 32 nazvané „Vzájomná pomoc“ a „Overenie dokladov o pôvode“.

12 Uvedený článok 31 vo svojom odseku 1 a odseku 2 prvom pododseku uvádzal:

„1. Štáty AKT zašlú Komisii vzory používaných pečiatok spolu s adresami colných orgánov oprávnených na vydávanie [osvedčení EUR.1] a vykonajú následné overenie [osvedčení EUR.1] a vyhlásení na faktúre.

[Osvedčenia EUR.1] a vyhlásenia na faktúre budú akceptované na účely uplatňovania preferenčného zaobchádzania od dátumu, keď informáciu Komisia získala.

Komisia zašle tieto informácie colným orgánom členských štátov.

2. Aby sa zabezpečilo správne uplatňovanie tohto protokolu, spoločenstvo… a štáty AKT si budú vzájomne prostredníctvom oprávnených colných správ napomáhať pri overovaní pravosti [osvedčení EUR.1], vyhlásení na faktúre alebo vyhlásení dodávateľov a overovaní správnosti informácií uvedených v týchto dokumentoch."

13 Článok 32 protokolu č. 1 stanovuje:

„1. Následné overovania dokladov o pôvode budú vykonávané náhodne alebo kedykoľvek budú mať colné orgány dovážajúcej krajiny oprávnené pochybnosti, pokiaľ ide o pravosť týchto dokumentov, štatút pôvodu príslušných výrobkov alebo splnenie ostatných požiadaviek tohto protokolu.

2. Na účely vykonania ustanovení odseku 1 vrátia colné orgány dovážajúcej krajiny sprievodné osvedčenie EUR.1 a faktúru, ak bola predložená, vyhlásenie na faktúre alebo kópiu týchto dokumentov colným orgánom vyvážajúcej krajiny, uvedúc tam, kde je to vhodné, dôvody svojej žiadosti. Akékoľvek získané dokumenty a informácie naznačujúce, že informácie uvedené v doklade o pôvode sú nesprávne, sa zasielajú spolu so žiadosťou o overenie.

3. Overenie vykonajú colné orgány vyvážajúcej krajiny. Na tento účel majú právo vyzvať na predloženie dôkazov a vykonať inšpekciu vývozcových účtov alebo akúkoľvek inú kontrolu, ktorú považujú za primeranú.

…

5. Colné orgány žiadajúce overenie budú informované o výsledkoch tohto overenia čo najskôr. Výsledky musia jasne určovať, či sú dokumenty pravé a či je možné dotknuté výrobky považovať za pôvodné v štátoch AKT… a či spĺňajú ostatné požiadavky tohto protokolu.

…

7. Ak postup overovania alebo akékoľvek iné dostupné informácie naznačujú, že ustanovenia tohto protokolu sú porušované, štát AKT vykoná z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť spoločenstva primerané šetrenie alebo dojedná vykonanie takýchto šetrení s riadnou naliehavosťou tak, aby identifikoval a zabránil takýmto porušeniam a na tento účel môže dotknutý štát AKT vyzvať spoločenstvo na účasť v týchto šetreniach."

Colný kódex

14 Colný kódex bol zrušený nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 z 23. apríla 2008, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva (modernizovaný Colný kódex) (Ú. v. EÚ L 145, s. 1), pričom niektoré ustanovenia tohto nariadenia platia od 24. júna 2008. Vzhľadom na čas skutkových okolností vo veci samej sa na túto vec naďalej vzťahujú pravidlá stanovené v colnom kódexe.

15 V znení relevantnom pre spor vo veci samej stanovoval článok 220 ods. 1 colného kódexu, že „ak suma cla vyplývajúca z colného dlhu nebola zapísaná do účtovnej evidencie… alebo ak bola zapísaná do účtovnej evidencie vo výške nižšej ako suma dlžná na

základe právnych predpisov, zapíše sa suma cla, ktorá má byť vybratá alebo zostáva na vybratie do 2 dní odo dňa, kedy sa colné orgány o tejto skutočnosti dozvedeli a môžu vypočítať sumu dlžnú na základe právnych predpisov a určiť dlžníka (dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie). …“.

16 Odsek 2 článku 220 však stanovuje výnimky z dodatočného zapísania. Tento odsek stanovuje:

„… dodatočné zapísanie do účtovnej evidencie [sa] nevykoná, pokiaľ:

…

b) výška cla zákonne dlhovaná sa nezapísala do účtov ako výsledok chyby na strane colných orgánov, ktorú nemohla celkom zistiť osoba zodpovedná za zaplatenie, pričom táto osoba konala v dobrej viere a rešpektovala všetky ustanovenia uvedené v platných právnych predpisoch ohľadom colných deklarácií.

Ak sa stanoví preferenčné postavenie tovaru na základe systému spolupráce medzi správami zahŕňajúcimi orgány alebo orgány tretej krajiny [zahŕňajúcimi orgány tretej krajiny – *neoficiálny preklad*], vydanie osvedčenia týmito orgánmi alebo orgánmi [týmito orgánmi – *neoficiálny preklad*], ak by sa ukázalo ako nesprávne, znamená chybu, ktorá sa nemohla celkom zistiť v zmysle prvého pododseku.

Vydanie nesprávneho osvedčenia neznamená chybu, ak sa toto osvedčenie zakladá na nesprávnom zaúčtovaní [nesprávnom opise – *neoficiálny preklad*] faktov poskytnutých vývozcom, okrem prípadov, keď je zrejmé, že vydávajúce orgány alebo orgány si uvedomovali [vydávajúce orgány si uvedomovali – *neoficiálny preklad*] alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky uvedené na oprávnenie preferenčného zaobchádzania.

Zodpovedná osoba môže prehlásiť dobrú vieru, ak dokáže preukázať, že počas obdobia, keď sa konali príslušné obchodné operácie, venovala náležitú starostlivosť na zabezpečenie splnenia všetkých podmienok na preferenčné zaobchádzanie.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

17 Spoločnosť Afasia je členkou skupiny spoločností, ktoré vyrábajú textílie. Táto skupina má svoje hlavné sídlo v Hongkongu (Čína) a založila podniky najmä na Jamajke.

18 V roku 2002 požiadala Afasia o povolenie uvedenia viacerých dodávok textílií do voľného obehu v Únii, pričom išlo o dodávky pochádzajúce od spoločnosti ARH Enterprises Ltd (ďalej len „ARH“), ktorá je jedným z jamajských podnikov patriacich do uvedenej skupiny.

19 Afasia toto povolenie získala na základe informácie, že uvedený tovar pochádza z Jamajky, ako aj na základe predloženia osvedčení EUR.1 vydaných jamajskými colnými orgánmi a potvrdzujúcich tento pôvod.

20 V rámci kontrolnej misie, ktorú na Jamajke v marci 2005 uskutočnila Komisia, presnejšie Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) na pozvanie jamajského ministerstva zahraničných vecí a zahraničného obchodu z dôvodu podozrenia, že došlo k nezrovnalostiam, boli overené osvedčenia EUR.1 vydané v rokoch 2002 až 2004. O zisteniach misie bola 23. marca 2005 vypracovaná správa na hlavičkovom papieri Komisie. Túto správu podpísali členovia misie a za Jamajku stály tajomník ministerstva zahraničných vecí a zahraničného obchodu.

21 Uvedená správa potvrdzuje, že:

— jamajskí vývozcovia, medzi ktorými figuruje aj spoločnosť ARH, porušili ustanovenia dohody z Cotonou, pretože všetky výrobky vyvezené do Únie, resp. ich väčšina, boli vyrobené buď z hotových dielov čínskeho pôvodu, alebo išlo o hotové textílie pochádzajúce z Číny,

— niektoré z vyvezených výrobkov síce mohli mať jamajský pôvod, dotknutým vývozcom sa však nepodarilo v tomto zmysle predložiť vyšetrovateľom dôkazy,

— žiadosti jamajských vývozcov o vydanie osvedčenia EUR.1 obsahovali nepravdivé vyhlásenie o pôvode výrobkov, čo mohli jamajské úrady z dôvodu profesionálne sfalšovaného pôvodu výrobkov odhaliť len ťažko. Tieto orgány preto konali s náležitou starostlivosťou a v dobrej viere, a

— jamajské colné orgány dospeli k záveru, že osvedčenia EUR.1 vydané od roku 2002 sú nepresné, a teda neplatné.

22 Vzhľadom na nedostatok spolupráce pri šetrení zo strany vlastníkov skupiny Afasia a na skutočnosť, že pri návšteve tovární a kancelárií ARH sa nenašiel nijaký dokument, výsledky šetrenia, tak ako sú uvedené v predchádzajúcom bode, boli založené najmä na preskúmaní prepravných dokumentov a dokumentov, ktoré mali k dispozícii jamajské orgány, týkajúcich sa dodávok vyvezeného tovaru, ako aj na porovnaní údajov nachádzajúcich sa v týchto dokumentoch s údajmi nachádzajúcimi sa v dokumentoch zaslaných vyšetrovateľom čínskymi colnými orgánmi. Z tohto preskúmania a porovnania vyplynulo, že väčšina tovaru z uvedených dodávok nemohla byť vyrobená na Jamajke, ale bola buď zhotovená z hotových textilných dielov pochádzajúcich z Číny, alebo spočívala v hotových textíliách pochádzajúcich z Číny.

23 Dňa 3. mája 2005 pristúpil Hauptzollamt k dodatočnému vyberaniu dovozného cla vo výške 62 323,45 eura v súvislosti s dotknutými dodávkami textílií.

24 Afasia toto rozhodnutie napadla, pričom tvrdila, že nebolo možné predložiť dôkazy o jamajskom pôvode tovaru, lebo továrne na Jamajke zničil v roku 2004 hurikán. Okrem toho osvedčenia EUR.1, ktoré boli pôvodne vydané jamajskými orgánmi, sú stále platné, lebo uvedené orgány ich riadne nezrušili.

25 Keďže Hauptzollamt svoje rozhodnutie potvrdil, Afasia podala žalobu na Finanzgericht Hamburg (Finančný súd v Hamburgu). Tento súd žalobe vyhovel s odôvodnením, že v rozpore s požiadavkami dohody z Cotonou sa zistenia, ktoré viedli

k dodatočnému vyberaniu dovozného cla, nezakladali na žiadosti o overenie adresovanej jamajským colným orgánom ani na šetrení, ktoré by tieto orgány vykonali, ale na šetrení uskutočnenom službami Komisie. Osvedčenia EUR.1 týkajúce sa dodávok dotknutých textílií teda neboli platne zrušené. Okrem toho tento súd konštatoval, že Afasia mala legitímnu dôveru v zákonnosť dovozu uvedených dodávok tovaru.

26 Hauptzollamt podal proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision" na Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd), ktorý vzhľadom na pochybnosť v súvislosti s odôvodnenosťou posúdení Finanzgericht Hamburg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je v súlade s článkom 32 [protokolu č. 1], ak Európska komisia v podstate sama, hoci aj s podporou orgánov tohto štátu, vykoná vo vyvážajúcej krajine následné overenie dokladov o pôvode, a ide o výsledok overenia v zmysle tohto ustanovenia, ak Komisia takto získané výsledky overenia zapíše do správy, ktorú podpíše aj zástupca vlády vyvážajúcej krajiny?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, môže sa dlžník cla v prípade, o aký ide v konaní vo veci samej – v rámci ktorého vyvážajúca krajina vyhlásila [osvedčenia EUR.1] vydané v určitom období za neplatné, pretože na základe následného overenia nebolo možné potvrdiť pôvod tovaru, aj keď nemožno vylúčiť, že niektoré vyvážané tovary spĺňali podmienky pôvodu –, domáhať s odvolaním sa

na druhý a tretí pododsek článku 220 ods. 2 písm. b) [colného kódexu] ochrany legitímnej dôvery a tvrdiť, že [osvedčenia EUR.1] predložené v jeho prípade mohli byť správne a z tohto dôvodu sa zakladali na správnom opise skutočností zo strany vývozcu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

27 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 32 protokolu č. 1 má vykladať v tom zmysle, že výsledky následného overenia osvedčení EUR.1 vydaných štátom AKT zaväzujú orgány členského štátu, do ktorého sa tovar uvedený v týchto osvedčeniach doviezol, ak toto overenie vo svojej podstate spočívalo v šetrení vedenom v tomto štáte AKT Komisiou a ak sú tieto výsledky oznámené uvedeným orgánom prostredníctvom správy, ktorú spolupodpísal zástupca uvedeného štátu AKT.

28 Ako už Súdny dvor rozhodol, systém administratívnej spolupráce stanovený v protokole upravujúcom v rámci prílohy k dohode medzi Úniou a tretími štátmi pravidlá týkajúce sa pôvodu výrobkov, je založený na vzájomnej dôvere medzi orgánmi členského štátu dovozu a orgánmi štátu vývozu (rozsudky z 9. februára 2006, Sfakianakis, C-23/04 až C-25/04, Zb. s. I-1265, bod 21, a z 1. júla 2010, Komisia/Nemecko, C-442/08, Zb. s. I-6457, bod 70).

29 Pokiaľ ide osobitne o následné overenie osvedčení EUR.1 vydaných štátom vývozu, závery orgánov tohto štátu sú záväzné pre orgány členského štátu dovozu. Spolupráca upravená v protokole o pôvode výrobkov totiž môže fungovať, iba ak štát dovozu uzná posúdenia zákonne vykonané orgánmi štátu vývozu (rozsudky zo 17. júla 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Zb. s. I-4209, bod 33; Komisia/Nemecko, už citovaný, body 72 a 73, ako aj z 25. februára 2010, Brita, C-386/08, Zb. s. I-1289, bod 62).

30 Pokiaľ ide o otázku, či za takých okolností ako vo veci samej výsledky následného overenia predstavujú posúdenia zákonne vykonané orgánmi štátu vývozu, a sú preto záväzné pre orgány členského štátu dovozu, je potrebné predovšetkým poukázať na to, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Afasia, môže byť následné overenie osvedčení EUR.1 vydaných štátom AKT uskutočnené aj bez predchádzajúcej žiadosti orgánov členského štátu dovozu.

31 V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že článok 32 protokolu č. 1 okrem pravidiel stanovených v odsekoch 1 až 6 stanovuje v odseku 7, že vyvážajúci štát AKT vykoná z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť Únie primerané šetrenia tak, aby identifikoval porušenia tohto protokolu a zabránil im.

32 Z toho vyplýva, že ako vo svojich písomných pripomienkach zdôraznili česká a talianska vláda, ako aj Komisia a ako uviedol v bode 23 svojich návrhov generálny advokát, následné overenie sa má uskutočniť nielen v prípade, že oň požiada členský štát dovozu, ale vo všeobecnosti aj v prípade, že podľa jedného zo štátov – zmluvných strán dohody – alebo podľa Komisie, ktorej v zmysle článku 211 ES prislúcha dozerať na správne uplatňovanie dohody, existujú informácie, ktoré naznačujú, že došlo k porušeniu v súvislosti s pôvodom dovážaných výrobkov (pozri analogicky rozsudky Sfakianakis, už citovaný, body 30 a 31, ako aj Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 82).

33 Následne je nutné konštatovať, že článok 32 ods. 7 protokolu č. 1 umožňuje vyvážajúcim štátom AKT vyzvať Úniu na účasť na šetreniach. V prejednávanej veci je nepochybné, že kontrolná misia OLAF sa uskutočnila, ako to vyplýva z jej správy, na základe pozvania jamajského ministerstva zahraničných vecí a zahraničného obchodu. Za týchto okolností a v rozpore s tvrdením spoločnosti Afasia nemožno šetrenie OLAF na jamajskom území považovať za zasahovanie do vnútorných záležitostí tohto štátu, a nejde teda o porušenie jeho suverenity.

34 Je tiež potrebné poukázať na to, že ani v protokole č. 1, ani v iných aktoch dohody z Cotonou nie je upresnené, akým spôsobom sa účasť Únie na šetreniach vo vyvážajúcom štáte AKT má uskutočniť. Vzhľadom na neexistenciu konkrétnych pravidiel a na ciele správneho uplatnenia uvedenej dohody, ako aj na dobrú administratívnu spoluprácu je potrebné sa domnievať, že článok 32 ods. 7 tohto protokolu umožňuje vyvážajúcemu štátu AKT, ak si to želá alebo prijme ponuku Únie v tomto smere, aby využil zdroje a odborné zázemie OLAF v tom zmysle, že mu umožní, aby uskutočnil prevažnú časť šetrenia. Ak sa štát AKT rozhodne pre tento prístup, postačuje na to, aby si riadne splnil svoju úlohu subjektu zodpovedného za následné overenie, aby písomne a jasne uznal, že výsledky šetrenia OLAF prijíma za svoje vlastné.

35 Ako v bodoch 25 a 29 uviedol generálny advokát, toto uznanie výsledkov šetrenia má byť datované a riadne podpísané v mene vyvážajúceho štátu AKT, pričom skutočnosť, že uvedené výsledky sú súčasťou dokumentu vypracovaného pod hlavičkou OLAF, je irelevantná.

36 Keďže ani článok 32 ods. 7 uvedeného protokolu neobsahuje ustanovenia týkajúce sa formy, v ktorej majú byť výsledky šetrenia oznámené členskému štátu dovozu, aby mohli byť záväzné pre jeho orgány, je potrebné sa domnievať, že zaslanie správy

zo šetrenia OLAF týmto orgánom, ktorá je riadne podpísaná v mene vyvážajúceho štátu AKT a v ktorej sa jednoznačne konštatuje, že osvedčenia EUR.1 sú nesprávne, a teda neplatné, má za následok možnosť takéto výsledky pred uvedenými orgánmi uplatňovať.

37 Napokon, pokiaľ ide o otázku, ktorú tiež nastolila spoločnosť Afasia, či osoba, ktorá podpísala správu zo šetrenia za vyvážajúci štát AKT mala na to právomoc v zmysle práva tohto štátu, je potrebné konštatovať, po prvé, že v prípade, že takúto právomoc nemala, nemožno sa domnievať, že dotknutý štát AKT prijal výsledky šetrenia za svoje vlastné, a po druhé, že zo vzájomnej dôvery charakterizujúcej spoluprácu medzi vyvážajúcimi štátmi AKT a dovážajúcimi členskými štátmi vyplýva, že dovážajúce členské štáty nemusia systematicky skúmať platnosť podpisov osôb, ktoré majú na prvý pohľad právomoc zaväzovať štát AKT v oblasti vývozu.

38 Z toho vyplýva, že orgány členského štátu dovozu sú povinné pri dotknutom štáte AKT preskúmať, či má osoba, ktorá sa v mene vyvážajúceho štátu podpísala, v dotknutej oblasti skutočne právomoc tento štát zaviazať, len v prípade pochybností o právomoci tejto osoby.

39 V prejednávanej veci bude úlohou vnútroštátneho súdu, aby posúdil, či vzhľadom na informácie obsiahnuté v správe zo šetrenia a na tvrdenia, ktoré predložila spoločnosť Afasia v súvislosti s údajným nedostatkom právomoci stáleho tajomníka ministerstva zahraničných vecí a zahraničného obchodu podpísať tento dokument v mene Jamajky, mal Hauptzollamt pristúpiť v tejto súvislosti k overeniu.

40 Vzhľadom na uvedené je potrebné na prvú otázku odpovedať v tom zmysle, že článok 32 protokolu č. 1 sa má vykladať v tom zmysle, že výsledky následného overenia, ktoré sa týkalo správnosti pôvodu tovaru uvedeného v osvedčeniach EUR.1 vydaných štátom AKT a ktoré v podstate spočívalo v šetrení vedenom v tomto štáte a na jeho

pozvanie Komisiou, konkrétne OLAF, zaväzujú orgány členského štátu, do ktorého bol tento tovar dovezený, ak bol týmto orgánom doručený dokument jasne uznávajúci, že uvedený štát AKT prijal tieto výsledky za svoje vlastné, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.

O druhej otázke

41 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu má vykladať v tom zmysle, že v situácii, v ktorej osvedčenia EUR.1 vydané na účely dovozu tovaru do Únie sú zrušené vzhľadom na nezrovnalosti, ktorými je poznačené vydanie týchto osvedčení, a na to, že preferenčný pôvod, ktorý je na nich uvedený, nemohlo následné overenie potvrdiť, dovozca môže namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla s tvrdením, že nemožno vylúčiť, že v skutočnosti niektoré tieto tovary majú uvedený preferenčný pôvod.

42 Uvedený súd sa teda pýta na prípadné právne dôsledky konštatovaní vyšetrovateľov, tak ako sú uvedené v bode 21 tohto rozsudku, podľa ktorých je možné, že niektoré uvedené tovary mali jamajský pôvod, ale vývozcom sa nepodarilo v tomto zmysle predložiť dôkazy.

43 V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné pripomenúť, že účelom následného overenia je kontrola správnosti pôvodu uvádzaného v osvedčení EUR.1 (rozsudok z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Zb. s. I-2263, bod 32 a citovaná judikatúra).

44 Ako Súdny dvor opakovane v tomto kontexte rozhodol, ak následné overenie neumožňuje potvrdiť pôvod tovarov uvedených v osvedčení EUR.1, je potrebné prijať záver, že tieto tovary sú neznámeho pôvodu, čiže osvedčenie EUR.1 a preferenčná sadzba boli poskytnuté neoprávnene (rozsudky zo 7. decembra 1993, Huygen a i., C-12/92, Zb. s. I-6381, body 17 a 18; zo 14. mája 1996, Faroe Seafood a i., C-153/94 a C-204/94, Zb. s. I-2465, bod 16, ako aj Beemsterboer Coldstore Services, už citovaný, bod 34).

45 Táto judikatúra bráni tomu, aby sa dovozca mohol s poukázaním na neznámy pôvod tovaru, čiže na okolnosť, že nemožno vylúčiť, že niektoré tovary majú preferenčný pôvod uvedený na zrušených osvedčeniach EUR.1, vyhnúť dodatočnému vyberaniu dovozného cla.

46 Z judikatúry naopak vyplýva, že dodatočné vyberanie dovozného cla, ktoré nebolo zaplatené pri dovoze, je normálnym dôsledkom skutočnosti, že následné overenie neumožnilo potvrdiť pôvod tovaru tak, ako je uvedený v osvedčení EUR.1 (rozsudok Huygen a i., už citovaný, bod 19, a Faroe Seafood a i., už citovaný, bod 16).

47 Aby sa mohol dovozca účinne odvolať na legitímnu dôveru na základe článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu a využiť tak výnimku z dodatočného vyberania upravenú v tomto článku, musia byť splnené tri kumulatívne podmienky. Najskôr je potrebné, aby boli osvedčenia EUR.1 nezákonne vydané v dôsledku chyby, ktorej sa dopustili samotné príslušné orgány, potom musí mať chyba, ktorej sa dopustili, taký charakter, že osoba zodpovedná za zaplatenie cla, ktorá konala v dobrej viere, ju nemohla za normálnych okolností odhaliť, a nakoniec sa vyžaduje, aby osoba zodpovedná za zaplatenie cla dodržala všetky ustanovenia vyplývajúce z platnej právnej úpravy (pozri najmä rozsudky Faroe Seafood a i., už citovaný, bod 83; z 3. marca 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood/Komisia, C-499/03 P, Zb. s. I-1751, bod 46, ako aj z 18. októbra 2007, Agrover, C-173/06, Zb. s. I-8783, bod 30).

48 Ak orgány štátu vývozu rovnako ako vo veci samej vydali v rámci systému administratívnej spolupráce nesprávne osvedčenia EUR.1, musí sa toto vydanie v zmysle uvedeného článku 220 ods. 2 písm. b) druhého a tretieho pododseku považovať za chybu, ktorej sa tieto orgány dopustili, ak sa nepreukáže, že tieto osvedčenia sú založené na nesprávnom opise faktov vývozcom. Ak uvedené osvedčenia boli vydané na základe nepravdivých vyhlásení vývozcu, prvá z troch vyššie uvedených kumulatívnych podmienok nie je splnená, a dodatočné vyberanie dovozného cla sa preto musí uskutočniť, čo platí okrem prípadu, že je zjavné, že orgány, ktoré tieto osvedčenia vydali, si uvedomovali alebo si mali uvedomiť, že tovar nespĺňa podmienky požadované na získanie preferenčného zaobchádzania.

49 Vnútroštátny súd vo veci samej síce nespochybňuje konštatovanie vyplývajúce zo správy z uskutočnenej kontroly, podľa ktorej si jamajské orgány neuvedomovali alebo si nemohli uvedomiť, že textílie vyvážané ARH nespĺňali podmienky na to, aby mohli byť považované za textílie jamajského pôvodu, pýta sa však, či Hauptzollamt prináleží dokázať, že nesprávne osvedčenia boli vydané na základe nepravdivých vyhlásení tejto spoločnosti alebo či je naopak úlohou spoločnosti Afasia, aby preukázala, že ARH pred jamajskými orgánmi správne opísala skutkové okolnosti.

50 Uvedený súd sa osobitne pýta, akým spôsobom je potrebné na okolnosti veci samej uplatniť výklad článku 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu, ktorý formuloval Súdny dvor v už citovanom rozsudku Beemsterboer Coldstore Services.

51 V uvedenom rozsudku Súdny dvor rozhodol, že od colných orgánov štátu dovozu nie je možné požadovať, aby preukázali, že vývozca uskutočnil nepravdivé vyhlásenia, keď sa zistí, že napriek povinnosti vyplývajúcej z uplatniteľnej právnej úpravy neuchoval dokumenty týkajúce sa predmetných tovarov počas najmenej troch rokov. Za

takýchto okolností uvedené orgány nemajú možnosť preukázať, či informácie predložené vývozcom na účely vydania osvedčení EUR.1 boli správne, alebo nie (rozsudok Beemsterboer Coldstore Services, už citovaný, bod 40).

52 Afasia tvrdí, že toto riešenie prijaté Súdnym dvorom vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok Beemsterboer Coldstore Services, nemožno uplatniť vo veci samej, keďže ARH nemohla splniť svoju povinnosť stanovenú v článku 28 protokolu č. 1 uchovať relevantné dokumenty počas najmenej troch rokov, lebo jej továrne zničil pred uplynutím tohto obdobia hurikán. Tento prejav vyššej moci spôsobil, že otázku, či osvedčenia EUR.1 boli vypracované na základe nepravdivých vyjadrení vývozcu, už nemožno vyriešiť, a vydanie nesprávnych osvedčení EUR.1 sa teda musí označiť za chybu spôsobenú jamajskými orgánmi.

53 Takáto argumentácia však nezohľadňuje okolnosť, že OLAF vzhľadom na to, že nemohol zabezpečiť spoluprácu s vlastníkmi skupiny Afasia, a na to, že v továrňach a kanceláriách ARH sa počas nútenej kontroly vedenej v spolupráci s jamajskými orgánmi nenachádzali dokumenty, zameral svoje šetrenie na prepravné dokumenty a dokumenty, ktoré mali k dispozícii jamajské orgány, týkajúce sa dodávok vyvezeného tovaru a porovnal údaje nachádzajúce sa v týchto dokumentoch s údajmi nachádzajúcimi sa v dokumentoch zaslaných čínskymi colnými orgánmi. Na základe týchto dokumentov a tohto porovnania údajov bol prijatý záver, že osvedčenia týkajúce sa pôvodu tovaru zaslané ARH a inými jamajskými vývozcami jamajským orgánom museli byť nesprávne.

54 Ako správne uviedla talianska vláda a Komisia, ak boli orgány vyvážajúceho štátu uvedené vývozcami do omylu, vydanie nesprávnych osvedčení EUR.1 nemožno považovať za chybu spôsobenú týmito samotnými orgánmi. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že iba pri chybách pripísateľných aktívnemu správaniu príslušných

orgánov vzniká právo vyhnúť sa dodatočnému vybratiu cla. V prípade, že k takejto chybe nedošlo, článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu neumožňuje osobe zodpovednej za zaplatenie cla dovolávať sa legitímnej dôvery (pozri najmä rozsudky Faroe Seafood a i., už citovaný, body 91 a 92, ako aj Agrover, už citovaný, bod 31). Za takých okolností sú tvrdenia Afasia založené na výskyte prípadu vyššej moci neúčinné.

55 Vzhľadom na uvedené je na druhú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 220 ods. 2 písm. b) colného kódexu sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, v ktorej osvedčenia EUR.1 vydané na účely dovozu tovaru do Únie sú zrušené vzhľadom na nezrovnalosti, ktorými je poznačené vydanie týchto osvedčení, a tiež vzhľadom na to, že preferenčný pôvod, ktorý je na nich uvedený, nemohlo následné overenie potvrdiť, dovozca nemôže namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla s tvrdením, že nemožno vylúčiť, že niektoré tieto tovary v skutočnosti majú uvedený preferenčný pôvod.

O trovách

56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 32 protokolu č. 1 prílohy V k Dohode o partnerstve medzi členmi skupiny afrických, karibských a tichomorských štátov na jednej strane a Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na strane druhej podpísanej v Cotonou 23. júna 2000 a schválenej v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2003/159/ES z 19. decembra 2002 sa má vykladať v tom zmysle, že výsledky následného overenia, ktoré sa týka správnosti pôvodu tovaru uvedeného v osvedčeniach EUR.1 vydaných štátom AKT a ktoré v podstate spočíva v šetrení vedenom v tomto štáte a na jeho pozvanie Komisiou, konkrétne OLAF, zaväzujú orgány členského štátu, do ktorého bol tento tovar dovezený, ak bol týmto orgánom doručený dokument jasne uznávajúci, že uvedený štát AKT prijal tieto výsledky za svoje vlastné, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.**

2. **Článok 220 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva, zmeneného a doplneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 zo 16. novembra 2000, sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, v ktorej osvedčenia EUR.1 vydané na účely dovozu tovaru do Európskej únie sú zrušené vzhľadom na nezrovnalosti, ktorými je poznačené vydanie týchto osvedčení, a tiež vzhľadom na to, že preferenčný pôvod, ktorý je na nich uvedený, nemohlo následné overenie potvrdiť, dovozca nemôže namietať proti dodatočnému vyberaniu dovozného cla s tvrdením, že nemožno vylúčiť, že niektoré tieto tovary v skutočnosti majú uvedený preferenčný pôvod.**

Podpisy